

Symbol 10. Förslagen svårsläsig
Original difficult to read

Men Nije stora Jarlar å Gem Elog Håfman,
De vppersta qvarlesmor af Elage,
Dem tog man vara på de sitta alle ån;
Det å de som sto betala Lage.
I hafwen det wål hørde, at ic.
I Hundra Murabrådor å Try Elog å Gem,
I Tije te når man noga råknar,
I fast så många Kanor som där fördes hem,
Men Krookswål å Høkar ingen telnar.
I hafwen det wål hørde, at ic.
I hwem kan tälja Vänmaror, Venningar å Tält,
I alt det som sank där i Lågre?
Det nyttjar Konung EML å hans Wån i Fält,
Ingen Muff kan det mera wågra.
I hafwen det wål hørde, at ic.
Det såges at Kung EML i det hælige Slag,
Eder Minnaren snupla mot Låge,
I rede med en Stöfwel i den utslågsle dag,
I fältat med Ståmpa förmåga.
I hafwen det wål hørde, at ic.
I nu red Kung EML te stälts Marwa lilla in,
I hur står te, sa han, med min Beena?
I natt wil jag såwa på hwita armen din,
I du har nu länge nog bode allena.
I hafwen det wål hørde, at ic.
I hon fälte i glädje så mången modig tår;
I Välkommen, swara hon, du som stälte
I Dit dyra Lif up för sällheten wår;
I Siene Gud dag du stridsamma Hjelt!
I hafwen det wål hørde, at ic.
I hon tågade, men tyste på Konungens Rand;
I Ty råddhogo, håpnad å glädje,
I De lopp i hennes bröst lika som hwarom an,
I Det Glädjen blef främst nu på Wådja.
I hafwen det wål hørde, at ic.
I Men si Herr Wådar håller ån Øster utmed Å,
I Hon luffinnad helt uti hoge;
I Han lyder å han lyfnar hur alt stulle gå,
I Men sam-stotta råknar han noge,
I hafwen. det wål hørde, at ic.

I det

(GS1813)

I I år icke Herr Wådar så wåldug Herre: Man,
I Den vppersta i Gårda-Nike?
I I nån ti någon ting, då honom selas kan,
I Som har i Magt och Åra ej sin Life?
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I Ei selas dag Land, ei selas dag Slott;
I Ei selas dag Muffe stälts Kruger:
I Du hafwer där i Wåbla så lätli modet gått;
I Swad är då dag i magen så suger?
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I Herr Wådar han swarar i wredesfult mo,
I Hans upsyn som Ellgloa ställer;
I I om Er Siene-Konst är wiser å go,
I Så sägen I wåg strart hwa måg wåller.
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I I rätt så snart då dagas så wil jag gå te stals,
I Där såg i går de Muffe-Øbrnar gjömde;
I I hører til I alle, de spsta stals Er hals,
I Om I ej sägen strart hwa måg drömde.
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I I nådige Herr Wådar, I stienen intet så.
I Då swarade Hin Digre och Hin Dålje,
I Swad Eder hafwer drömt ut fuller glädje.
I Så snart wår hals blir smorder må Muffe.
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I I När Alla smörjer hals; sen är ej ondt at stals.
I Swad Allhog Herr Wådar mände qmållat;
I De Muffe Krugers Warm, han passat ej mer på,
I I utrikes sager Må han nu wåller.
I I hafwen det wål hørde, at ic.
I I Bed Hålma: Gårda Strond där kansar ene stals,
I I Dot fast om hon sin Wåddom dag hofar;
I I Men hofen kan stå mot din wåddom nå:
I I Den är ju den din bog wåddom hofar?
I I I hafwen det wål hørde, at ic.
I I Så hør annu Herr Wådar, hwa jag dag säger mer,
I I För dag jag annu aldrig på stalsma,
I I I hennes Wåddom kan jag dag säga om du stals,
I I Den Wåddom hon beter stälts Marwa.
I I I hafwen det wål hørde, at ic.

I 2

hon

Hon hafwer då en syster, som mindre är än hon;
 Liten Zwangro mände hon såg falla:
 Den wele wi först narra te dag bakom Loon;
 Sen om Midnat den slakta öfwerfalla.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Her Vadar språng up gladlont, släbde sig i Rin;
 Han tacka dem med nådeligo tale,
 För det de råta på den Dröm som i hans sin;
 Den hela Natta gjorde honom qwale,
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 A när jag den stön Jungfru får taga i famn;
 Hwarefter mit hjerta så långtar;
 Ed stolen I alla så förslige Namn;
 Därefter jag wet hwar och en trångtar.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Där stod en gammal Skring bön lodde däruppå,
 Hon runka sit Prynsjota Tryne;
 Förstinnan blir jag och, när I bli san-spå;
 Sade hon då, ty hon wat i syne.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Ty aldrig har jag sedt maken Renta wé Ström;
 Hon san ej lulta Rys: Väder: Rentmar;
 Hon är om alt sit Lif så Rättoll och så Sm;
 A wäsluge Herr Vadar bli Hemma.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 A aldrig har jag sedt maken Renta på Gräs;
 När Mansfolka göra henna Åra,
 Hon spottar å bon slår, hon snoser å bon frås!
 Kom aldrig Herr Vadar henne nära!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 A aldrig komt när än med den Måja innom bås,
 Som bor i så hälsfalle Burar;
 A Dora bennas slänge så sötwe Hänge: Rås,
 A nattestun har såmtjode Murar.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Den Zunafrun bon hafwer å så underligan sed,
 När utländska Belare de komma;
 Hon slårver ingen in förr än han gjordes bested,
 A fått rus i snis: snas å Romma.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.

A alt

A alt det där tarvats, det skänktes in brett,
 I Alf Skåtare: Drängar, Swensst eller Rinne;
 Ty altid pröfwar bon så sin Friares Wett,
 Om hant och hafwer sårligt Håsinne.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Hon hafwer och et Drope-Torn af rödaste Gull,
 Som Smäljar i Grippdala smilde;
 Af glöggaa Win lulta fast man ej blir full,
 Datt dricka skal hwar en som där bidde.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 De frasa utur den glöddaröda Dria,
 Som blandas med Ester brett Mättel,
 Ej Belare med nje där nänti frågia;
 Hon warre är än Wiborga Skättel.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Herr Vadar han siqna me Spå: Omwinnans Obl,
 Som winbgd å wrångsont bon sade:
 Han slog benne på mun, så bon tumla under bahl,
 Ja wille sa'an at Warja den hade!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Ty alarig har jag rålat för malen et troll,
 Som hemma är i Hålsfoga Sköster;
 Den Jungfru som ej wil, den san jag sa må wäl,
 A Worta' såf Järna jag löster.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 El Hundra Tusen. Ryssar med Sablar i hand,
 Som Marler och Eronder Redder,
 Will jag för hennes Dörar snart lägga ell Zent,
 A Nije Ligg slätte Mure: Bräder.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Strart såndes Bud: Rastar i Månader Tre,
 Kring hela wida Wårda: Wille;
 Där drefs ibox Boll, som man på brifwa så,
 Med Lif: Präff at ingen skulle wilo.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 De gingo deras gång åt Hållwe: Wården ut,
 Uti många förslafeliga bonar;
 Man kunde ej se Solen för Wälsnar och för Wänt,
 De sladna först me Tomalla: Tropar: i
 I hafwen det wäl hördt, at ic.

De Portbepas Omarn de slogo såg en Bro,
Alt öfwer de snäll-flutne Floder;
Här misse mi nu alla både bygga och bo,
Ä grafna och i Jöhla som Groder.
I hafwen det mål hördt, at ic.
De två meene Ebstrar i höga Räfte Smal,
De dansa ä de gjole så glade;
En Wäktare på Muren först marsch blef det Smal,
Af Ryttare och Fot-Folk i rade;
I hafwen det mål hördt, at ic.
Må tyckas som såg samlar, så han, en stor hov,
Där borrt på Wäbberla Gjäble:
Strart ger han til et ljubande Wäktare-rop:
Wist nog ä här Friare på fäble!
I hafwen det mål hördt, at ic.
Stälts Marma lilla såg genom Binne-lögar såg,
Nätt i då hon den Wäktare hörde;
Strart kunde hon se bmar den stora hopen låg:
Emi dåg som wår Lef nu förstörde!
I hafwen det mål hördt, at ic.
Hon stånge sina Portar med bommar utaf stål,
Ä til sina fulltrogna Drängar,
Sa hon: si, hwem som wil in i min Gäst,
Den stanken I bra feta stängar!
I hafwen det mål hördt, at ic.
Herr Wädar i det han nu stä se hennas Bur,
Som han så för gärna wille äga:
Då sade han: må tyckas som hon låge smätt på lur,
Dock wil jag henne först låta fråga.
I hafwen det mål hördt, at ic.
Strart talade Herr Wädar til Häf-Männer tre,
I stol gå stolts Marma herätta:
At hon stä ta ren Gäst på ä Sängen laga te:
Ä såg mactert twäla ä småtta.
I hafwen det mål hördt, at ic.
Ty, sågen I, en Herre den wälsugaste Man,
I wäbla til henne wil komma:
I afon wil han ha ja: Ezar Vetter betet han;
Däremot må hon ei tbras glamma,
I hafwen det mål hördt, at ic.

Ei Hundra Tusend Brumän de stä nu här på spång;
Om hon ej strart wil ge sig med goda:
At alla hennes Drängar stä ihjäl på en gång,
Och henne ta med wäldsamma moda!
I hafwen det mål hördt, at ic.
I sågen o: hur jag wil i fulle godt Mat,
Om hon måg nänti retar eller Waggjar,
Eldfulor slunga in i hennes nattslu tal,
Ä bruta neder alla hennes Waggjar.
I hafwen det mål hördt, at ic.
Men wil hon bli min Kanta, min Weena ä min Bru?
Oräknelig godt wil jag henne gifwa:
Ty been'a låt up Porten i qwäl flockan Sju,
Utom henne jag ej längre kan leswa.
I hafwen det mål hördt, at ic.
De Giljare framredo, de flappa på Port,
Deras Stor-Fursles Arne de förtälja;
Men sänge då til swars: I paden Eder fort:
Min Wäddom för hot ej på sälja.
I hafwen det mål hördt, at ic.
Ä hwem såg nänsin ungersw. för stöna jungfruns dö,
Som första gängen snorkar och rodar?
Den Friare ej wet såg stä som såg bör
Han wisas af med barmfulle sudar.
I hafwen det mål hördt, at ic.
De många Myse-Wälsar jag rådes ej för,
Och är jag ej så modfäldt en Wiga:
Men drar Herr Wädar ästo til Swenska weena Wä,
Ä måste'n ta af Wägan ä Wiga.
I hafwen det mål hördt, at ic.
Herr Wädars bot och trug jag alkar som stä,
Och jag är ej så flugg-räddan Gilla:
Men är det så at han te måg fria må,
Ölaga Bränneminsk-rus måste han först dricka.
I hafwen det mål hördt, at ic.
I ogjölst wädr Herr Wädar nu kommer hit til Gäst,
Som aldrig än har rede te Tuna;
Han met så mål som jag, hwem jag måg hafwer såst,
Hans öwgd finner här ingen Sluna.
I hafwen det mål hördt, at ic.

A segerfäst ung Hjalte jag lofmat bar min tro,
 Den wil jag ock til bbbkaga hålla;
 Men om Herr Vadar kommer någe nära we mit ho,
 Beta Efeluta månne honom ställa:
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Här lagas ock te Gållebo på alle mine Torn,
 Herr Vadar i ock det låten weta:
 Jag tror han känner redan här osar brant horn,
 Och drycke. Kara gbras honom beta.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Men ho som bjur te bruta min rbsfarga knut,
 A släng. eldar lasta i Svarrar;
 Enart kommer den som honom lærer fullt weta hut,
 Wia todes at Herr Vadar redan harrar.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 På Wägen är min Wän, min Herre å min Rung,
 Med honom jag må långesen månd vara:
 Herr Vadar blir wist såblin när han min Hjelte unge,
 Här se komma måg at förswara.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Gud signe dag Rung GUNN där du såfwer i natt,
 Wist har du dina Wbier i minne!
 Måg drömde at Herr Vadar lopp borrt ifrån sin hatt
 A Stbfiwel fraga lastna i Grinne!
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 De Gilsare droo af å bufmu dang på sne;
 Herr Vadar detta Ralsfin de bore,
 A lade: Du ska tro den Wiga är ej gre;
 Hon leer at dina Krigs. Härar flore.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Herr Vadar tog sin Wbba han trampana med fot,
 A swor uti luffa och Brede:
 Alo unga, swaga Gilsor tbras dula måg emot,
 Så är deras undergång dem reede.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Sivert slängde han dem bägge te Wotten å te Land,
 A tjo weckard ångstfulle dagar,
 A wläge deras Woning med eid å med brand;
 Dod hörde han ån ingen som flagar.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.

Men

Men hoden Ruff som tordest waga såg fram,
 Ja alla de som lust hade nosa,
 De tumla på sne, de singe alle stam,
 A ingen lunde Marknaden rosa!
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Si liten Zwangroa, som efter ho wa minst,
 Skulle derför och först bli wältagen:
 Men hoden som bdd til gå där fram å te winst,
 Blef swedd på i Kraga å Wägen.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Twå gånger komme Gåller in under hennes wagg,
 Som wille up i Winkglugga flifwa;
 Twå gånger tinte hon deras rimfrusne stagg,
 Och bste glöga Brännewin för lifwe.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Hon tappat i Rannor, hon tappat i Krus,
 Hennes Swenner ur Kopparskimmer gute,
 Fast många waro de som då singe rus;
 De somna alla just där de suto.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Nu öfversåg Rung GUNN i Gläns Åne Wän,
 A syntte huru alt föremetter:
 A sa: Du salsta Care, dag flöpper jag wäl ån:
 Men thin edsworna Wän är Går Petter.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Just då kom ryste Ångande öfver öfwer Gid,
 Och sa Rung GUNN du segerfamme Hjelte,
 Herr Vadas rbswa wil stalta Marwa din Wb;
 Men annu så spänner hon hålte.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 Hon är wäl liten Jungfru, men strider som en man,
 Och alle hennes raske små Swännjar,
 De slåta som Rämpar hwart bga stbnsa lan,
 Huru illa Gårda-hopen därme grånjar.
 I hafwen det wäl hörd, at oc.
 A Rung GUNN han satt på förgrvande Stol,
 Han månne därme liter såg besinna,
 Och sa: är det den wänstap du swor of i Gjol?
 Du trolbsa, Gud ska dag sinna!
 I hafwen det wäl hörd, at oc.

21 5

Ju

Just lika som et Lejon som blifsken Sn,
 Här höra sina såda ungar strifa,
 Just iswer å just harm det lågger sig i Sjon,
 Och binner förrn man tror öfwer wila.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Så modder we Carlshamn lög Kung Carl om bord,
 Straxt bisades Trostar och Ankas:
 Å Herren ware med dig i gårningar och ord,
 Å främje dina anslag å tankar!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Å Kung EMIL drog öfwer det salta Hof,
 Hans Seael flodo alla helt sinna,
 Hans Slepp lupo alla för wind sult traf,
 Å lydelig Hamn alla de sinna.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Den Swenska Flotta lade wid Vårnå til strands;
 EMILS hjerta af iswer mån brinna:
 Han fråga sina Swennar: hwad gör I nu til lands?
 De ropte alle: dö eller winna!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Straxt låga Kung EMIL med Åtta Tusen Man,
 Ålt in under de Gårda: Hårare Borgar;
 Men då så tro Herr Vådar åa det rann,
 Åt sträck, ångst och tusende sårjar!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Tv Semetboff med Ser gånger Tusend til Håll,
 Som skulle Silla: Måti förswara,
 Han tvatte Swenskas upson war wårre ån en påst,
 Tv tänkte han långst frå har minsta fara,
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Han rider til Herr Vådar i Borgen igen,
 Och säger: store Özar denna timma,
 Å EMIL Kung i Smerge här med alle sine Mån,
 Öfwer oss; Tv måste jag simma.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Sen gaf såg i Strömmen med Håll å med Kar,
 Han wille sig åt hinsdon laa;
 Men många som då törsta somna då qmar;
 Starft Strömmesrus då lunde ej fördraga.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.

Herr

Herr Vådar han ropte med sorgbunden röst,
 O! Semetboff, du mest wäl at lesa;
 Kom, tag måg med, åt Musto i denna här Håll,
 De Swenska Kutor flyga så fläwa.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Men efter jag drar bortt, låra Croije jag Er ber,
 Tv Swenskt Krut i förr funnat lusta,
 En Kålt: Herres namn i tagen uppå Er;
 Nu rir jag, de komma där i bult!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Å detta war en Tisdag i Winter: Månan kall,
 Då Tjugondagen syntes half mogen,
 På samma dag i Kjol som Herr Vådar uppå påll,
 Swor wora Konung EMIL huld och trogen.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Å då drog Konung Carl ut sin' Gullsmidda Bran,
 Han stiner ålt som Solen den röda;
 Med Guds hjælp sto wi i dag ha öfwerhann,
 Å alla Gårda: Mån ligga döda!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Därwe stöts Swenskt lösen med föra skott å ra,
 Åt stöts Narmas tillstånd förfara:
 Hmem kunde mer ån hon bli glättug och gla?
 Tv mände hon på ögnablede swara.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Då hwifwa Kung EMIL med Tirfingen Må,
 Som aldrig drog ut utan bane:
 Därmed föll af Himmelen en Töfna och en End,
 Den Måsa falla blodrödan Hane.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Därunder bröt Kung EMIL i Ryffe Borgen in,
 Med alla sina fustrogne Drängar;
 Men då så tro de Gårda: Mån de böria speta sin,
 Å flåda så blodiga slångar.
 I hafwen det wäl hördt, at ic.
 Å föra Tjog Hundra de smoro därupå,
 Med Guds hjælp å Bronjorna blotta,
 De skulle Åtti Tusend' Mågebalsar stå;
 Si nu bardas en emot Åtta!
 I hafwen det wäl hördt, at ic.

Det

Det Gårda i Vågar var af en tweedubbel Borg,
 Med Wallar å Rörtdjuve Grafwar,
 I Svanske Rytteri fring alt deras Torg,
 Som spältes med spetsliga flafwar.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 De Murabräder lågo så bögat uppå Wall,
 De dundra det målla de tunna;
 Men likväl glä Kung Carl, mot dunder å mörkfall,
 Sfrwer alt uti densamma stunna.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Jag tror at ingen af dem som först lyste an,
 Wet sielf hur han som sfrwer Liden;
 Men fromme Hårans Gud, som alt göra kan,
 Han hielp å wa med dem i striden.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Nu bbrja badda bett för Ryske vaggars Vals,
 Medan tweedaga flinkor de flata;
 Men som more nu långst Wohl å te Hids,
 De hwite Björnars Ungar at alfa!
 I hafwen det mål hörde, at de.
 De Smenste samkott gingo som Ljungelben snälla,
 I Tiugu Tusen Rysar de sålte;
 De leste de med dem til den mörkaste qväll:
 Kung CARL mar Guds segeramme Hjelte.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Men de som wille rymma de redo uppå Bro,
 I Broa brata skander i stycken;
 De andra wille stamma och samli wille ro,
 Men måsta belen drunkna i briden.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 De öfriga om patten de fröna in i hol,
 I ingen tola mera uppula,
 I ingen utof och får nänti mer se Sol,
 Sade de te sin första Dolgerula.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Det wille wi först bämna på desse Ryske Wån,
 Som på dragt i denna olycka;
 De roste: äro wi icke bwar och en Er Wån?
 Det böge de dem sönder i stycke.
 I hafwen det mål hörde, at de.

Straxt

Straxt när de Ryske Ribbare det spetalel såg,
 I må dödar sågo de med et bga:
 I aldrig more mi på mafen et såg;
 Ut fälta mer mil hjelpe och sbga.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Den unga Konung CARL är en Herre så bäll,
 Ho mer han för skänka och lifme,
 Det Rysa ändå låra ifrån och ta med wäll,
 Till Stridsfångar alla mi och gifme.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Då gåmo sig til fånga så många som de wa,
 Croija HälteHerren han ma den första,
 I flora Konung CARL mar nådig, de så:
 Wi alle efter din nåde idkila.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Snart kom och Dölgerula och slagde sig Lif,
 För sig å sinna Medbrödet alla!
 De talte de Smensta til tidsfördrif,
 I dessa tjena bättre te gå walle.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Med bara hufmuden föllo för CARL Konung
 Måna tusend' på Wäder å Gnåde:
 Herr Wädar å Herr Wädar, som bortt ifrån och redo,
 Du sater äst til oss behna måde!
 I hafwen det mål hörde, at de.
 Nu talte Kung CARL: Hela merlden skal se,
 At jag altingen lust har i Blode;
 So sligen up i oss som ligger här och be,
 Ett fotsall skal lända Er till gode.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 I Rysar, Gendär läggen ned å gån hem,
 Smar och en til bmar sine Orter:
 Men om mi någon Wårdnad mer råla utaf dem,
 De kläda so blodiga skjortor.
 I hafwen det mål hörde, at de.
 I Tiugu Tusend' Rysar med Öne-Räpp i han,
 De gingo därmed sina färde;
 I som ta den nänsin mer Sabel röret an,
 Sade de: Där de löpo sfrwer Wårde.
 I hafwen det mål hörde, at de.

Men

叙例